

zhoršil. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, přihlížející k domnělé nepřipustnosti pořadu práva, o žalobě dále jednal a rozhodl. Důvody: První soud vychází z nesprávného předpokladu, že žalobce uplatňuje nároky, o nichž jest rozhodovati v pojišťovacím soudnictví. Žalobce nedomáhá se ani pojistné dávky ani náhrady za její odepření, ani nebrojí proti výměru, jímž mu byl nárok na dávky zcela nebo z části zamítnut, nesprávně dávka vyměřena nebo odňata, v kterýchž případech pořad práva by nebyl přípustný. Žalobce požaduje náhradu škody podle § 1325 obč. zák. za své utrpení v nemoci, za trvalé následky svého onemocnění, hotové výlohy spojené s nemocí a ušlý výdělek, kteráž škoda byla mu způsobena tím, že mu bylo odepřeno uznání za nemocného a že proto musil déle setrvati v práci, ač byl skutečně nemocen, takže se jeho zdravotní stav zhoršil, když hned v prosinci 1926 nebyl uznán nemocným a tak jeho léčení zanedbáno. Uplatňuje tedy žalobce nároky ryze soukromoprávní, které nelze uplatňovati v pojišťovacím soudnictví. Žalobní nárok na náhradu z porušení zdraví zaviněného žalovanou není nárokem na dávky nemocenského pojištění podle zákona č. 221/1934 pokud se týče 184/1928. Zákon o nemoc. pojištění nemá ustanovení o soudní příslušnosti v případech, kde pojištěnec uplatňuje takové nároky soukromoprávní, jak shora uvedeno, platí tedy i pro žalovanou pojišťovnu všeobecný předpis § 1 j. n. o příslušnosti řádných soudů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně vystihl, že se žalobce nedomáhá poskytnutí pojistných dávek podle zákona o sociálním pojištění, nýbrž náhrady škody podle § 1325 obč. zák. Vždyť žalobce nedomáhá se nároků, které by mu příslušely podle zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 6. listopadu 1928 č. 184 sb. z. a n. a jen v takovém případě byla by příslušnost řádných soudů vyloučena podle § 196 cit. zákona. Podle § 41 j. n. děje se zkoumání příslušnosti soudů na základě údajů žalobcových a ty neposkytují nikterak podkladu pro domněnku vyslovenou rekurentkou, že žalobcem uplatněný nárok je jen zakrytým nárokem na vyplacení nemocenských dávek. Jinak je rozhodnutí rekursního soudu ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu, zejména s rozhodnutím č. 12.254 sb. n. s., na jehož odůvodnění se rekurentka odkazuje. Rozhodnutí č. 6535 sb. n. s. v dovolacím rekursu citované týká se jiné věci.

Čís. 13497.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, č. 164 sb. z. a n.).

Nejde o pachtovné ujednané po 1. říjnu 1932, byla-li pachtovní smlouva z doby před 1. říjnem 1932 po tomto dni jen doplněna povolením podpachtu, při čemž ujednané pachtovné co do jeho výše a způsobu jejího výpočtu nedoznalo změny.

Okolnost, že pachtýř sám na pachtované usedlosti nehospodaří, není důvodem pro zamítnutí návrhu na úpravu pachtovného podle § 7 vl. nař. Tímto ustanovením se nepožaduje, by pachtovaná půda činila aspoň čtvrtinu výměry zemědělských pozemků, na nichž pachtýř hospodaří.

(Rozh. ze dne 3. května 1934, R I 237/34.)

Návrh pachtýřů na úpravu pachtovného podle § 7 vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., oba nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Neodpovídá spisům a proto ani zákonu důvod, pro který nižší soudy nárok dovolacích rekurentů zamítly, že totiž úmluva o pachtovním byla po 1. říjnu 1932 změněna a že nejde o úpravu pachtovného před uvedeným dnem ujednaného. Dodatkem ze dne 11. května 1933, o kterém mají nižší soudy za to, že jím bylo pachtovné ujednané ve smlouvě ze dne 25. října 1930 změněno, byla pachtovní smlouva jen doplněna povolením podpachtu a tím, že se dovolací rekurenti vzdali úpravy pachtovného pro příště. Jinak, jak v dodatku je zdůrazněno, se na pachtovní smlouvě ze dne 25. října 1930 nic nezměnilo a zejména ujednané pachtovné co do výše a způsobu jeho výpočtu změny nedoznalo. Jde tudíž o úpravu pachtovného před 1. říjnem 1932 ujednaného a uvedený důvod zamítnutí nároku nelze srovnati se spisy.

Přisvědčiti jest rekursnímu soudu, že okolnost, že dovolací rekurenti sami na pachtované usedlosti nehospodaří, není podle § 7 nař. 164/33 důvodem pro zamítnutí návrhu na úpravu pachtovného, a dodatí jest, že se v řečeném paragrafu nepožaduje, by pachtovaná půda činila aspoň čtvrtinu výměry zemědělských pozemků, na nichž pachtýř hospodaří.

Čís. 13498.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Vyrovnačí správce jest oprávněn k rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci na movité věci vyrovnačího dlužníka.

Ustanovení § 12 vyr. ř. brání nejen výkonu, nýbrž i povolení exekuce.

Tím, že exekuční soud zrušil k rekursu vyrovnačího správce před rozhodnutím rekursního soudu exekuci podle § 39 čís. 2 ex. ř., nestal se rekurs bezpředmětným.

(Rozh. ze dne 3. května 1934, R I 402/34.)

O jmění dlužníka bylo usnesením ze dne 15. září 1933 zahájeno vyrovnačí řízení, jež bylo skončeno usnesením ze dne 9. února 1934.